

วิทยานิพนธ์เรื่อง	มาตรการทางกฎหมายในการแก้ไขปัญหาการค้าประเวณีในประเทศไทย
คำสำคัญ	การค้าประเวณี มาตรการทางกฎหมาย
นักศึกษา	ณัฐปภัทร์ ณรงค์กิจพานิช
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์	ดร.สุริย์ฉาย พลวัน
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม	ดร.ศิริโรจน์ รัฐประเสริฐ
หลักสูตร	นิติศาสตรมหาบัณฑิต กลุ่มวิชากฎหมายอาญาและกระบวนการยุติธรรมทางอาญา
คณะ	นิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีปทุม
พ.ศ.	2561

บทคัดย่อ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัญหาเกี่ยวกับการค้าประเวณี และมาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการค้าประเวณีในประเทศไทย ภายใต้แนวคิด ทฤษฎีกฎหมายอาญา และหลักเกณฑ์อื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งศึกษาเปรียบเทียบมาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการค้าประเวณีของต่างประเทศและประเทศไทย และตลอดจนกฎหมายระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับการค้าประเวณี เพื่อให้ได้แนวทางในการพัฒนา แก้ไข ปรับปรุงพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 อันจะนำไปสู่การบังคับใช้กฎหมายและการแก้ไขปัญหาเกี่ยวกับการค้าประเวณีอย่างมีประสิทธิภาพ

จากการศึกษาวิจัยในประเด็นแรก พบว่า ตามบริบทกฎหมายระหว่างประเทศปัญหาการค้าประเวณีเป็นปัญหาที่มีความเชื่อมโยงกับปัญหาการลักลอบค้ามนุษย์ของกลุ่มอาชญากรที่มีลักษณะการดำเนินการเป็นองค์กรอาชญากรรมข้ามชาติ โดยกำหนดให้การกระทำใด ๆ ของบุคคลใด ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการค้ามนุษย์ และการแสวงหาผลประโยชน์จากการค้าประเวณีสตรีและเด็กเป็นความผิดอาญา ตามอนุสัญญาว่าด้วยการปราบปรามการค้าบุคคล และการแสวงหาประโยชน์จากการค้าประเวณีของผู้อื่น ค.ศ. 1949, อนุสัญญาสหประชาชาติเพื่อการต่อต้านอาชญากรรมข้ามชาติที่จัดตั้งในลักษณะองค์กร ค.ศ. 2000 และพิธีสารว่าด้วยป้องกันปราบปรามและลงโทษการค้ามนุษย์ โดยเฉพาะสตรีและเด็ก ค.ศ. 2000 เพิ่มเติมอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยการต่อต้านอาชญากรรมข้ามชาติที่จัดตั้งในลักษณะองค์กร ค.ศ. 2000 ประเด็นที่สอง พบว่า แม้ตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 จะได้มีการกำหนดความผิดอาญาและบทลงโทษผู้ค้าประเวณีเอาไว้ แต่บทลงโทษนั้นต่ำเกินไปไม่ได้สัดส่วนที่เหมาะสมกับความร้ายแรงของการ

กระทำความผิด ทำให้ไม่สามารถป้องกัน ช่มชู้ ยับยั้งการค้าประเวณีได้อย่างมีประสิทธิภาพ อีกทั้งมาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการคุ้มครอง ฟันฟุและพัฒนาอาชีพมุ่งคุ้มครองผู้ค้าประเวณีที่เป็นเด็กอายุไม่เกิน 18 ปี แต่สำหรับผู้ค้าประเวณีที่อายุกว่า 18 ปี จะต้องแสดงความประสงค์เพื่อเข้ารับ การพิจารณาความเหมาะสมในการคุ้มครองและพัฒนาอาชีพ ทำให้ไม่สามารถป้องกันการกระทำ ผิดซ้ำของผู้ค้าประเวณีโดยสมัครใจได้ และประเด็นที่สาม พบว่า การกำหนดบทลงโทษทางอาญา ในกรณีของผู้ค้าประเวณีตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 อาจไม่สามารถทำให้ภารกิจคุ้มครองสังคมของกฎหมายอาญาบรรลุเป้าหมายไปได้อย่างแท้จริง จำเป็นที่จะต้องมีการกำหนดมาตรการป้องกันพิเศษ สำหรับผู้ค้าประเวณีที่เป็นพาหะนำ โรคที่ติดต่อ ทางเพศสัมพันธ์ หรือผู้ค้าประเวณี โดยสมัครใจที่มีโอกาสกระทำผิดซ้ำขึ้นอีก

จากการศึกษาครั้งนี้สรุปได้ว่า การกำหนดความผิดอาญาและบทลงโทษผู้ค้าประเวณีใน ประเทศไทย ไม่ได้สัดส่วนที่เหมาะสมกับความร้ายแรงของการกระทำความผิด รวมทั้งไม่มี มาตรการป้องกันพิเศษที่ครอบคลุมตามภารกิจการคุ้มครองสังคมของกฎหมายอาญา ดังนั้น ผู้วิจัย จึงเสนอให้มีการแก้ไขเพิ่มเติมบทลงโทษผู้ค้าประเวณีให้สูงขึ้นในกรณีของผู้ค้าประเวณี โดยสมัครใจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งโทษปรับให้สอดคล้องกับการกำหนดอัตราโทษตามประมวลกฎหมายอาญา และเป็นไปตามหลักเกณฑ์การเปรียบเทียบคดีที่กำหนดไว้ในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความ อาญา มาตรา 37 และ มาตรา 38 รวมทั้งให้มีการบัญญัติมาตรการป้องกันพิเศษ เช่น การอบรมให้ ความรู้, การส่งเสริมฝึกหัดอาชีพ, การตรวจรักษาโรคที่ติดต่อทางเพศสัมพันธ์ และการขึ้นทะเบียน ประวัตผู้ค้าประเวณีขึ้นไว้โดยเฉพาะในพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539

THESIS TITLE	LEGAL MEASURES IN PROSTITUTION PROBLEM SOLVING IN THAILAND
KEYWORD	PROSTITUTION LEGAL MEASURE
STUDENT	NATPAPAT NARONGKITPANICH
THESIS ADVISOR	DR.SUREESHINE PHOLLAWAN
CO-ADVISOR	DR.SIRIROJ RATHAPRASERT
LEVEL OF STUDY	MASTER OF LAWS CRIMINAL LAW AND CRIMINAL JUSTICE ADMINISTRATION
FACULTY	SCHOOL OF LAW SRIPATUM UNIVERSITY
YEAR	2018

ABSTRACT

This thesis aims to study prostitution problems and legal measures about prostitution in Thailand under the concept and theory of criminal laws and other principles as well as to compare legal measures about prostitution of foreign countries and Thailand along with international law pertaining to prostitution. This is to obtain a guideline of developing, amending and improving Prostitution Prevention and Suppression Act B.E. 2539, which will result in more effective enactment of laws and resolution of prostitution problems.

According to the study on the first issue, the result shows that, in context of international law, problems of prostitution are connected with human trafficking of criminal group in manner of transnational criminal organization. This law emphasizes member countries to stipulate any actions against any persons related to human trafficking and taking advantages from child and woman prostitution which is criminal offence according to Convention on Human Trafficking and Prostitution Suppression (1949), the United Nations Convention against Transnational Organized Crime (2000) and Protocol to Prevent, Suppress and Punish Trafficking in Persons, especially Women and Children, supplementing the United Nations Convention against Transnational Organization Crime Year 2000. The second issue is that although Prostitution Prevention and Suppression Act B.E. 2539 regulates criminal offence and punishment for prostitution case, the penalty is weak and disproportionate in terms of severity of

the offence leading to failure to prevent, threaten and suppress prostitution effectively. In addition, legal measures about protection and occupational development focus on protection of only child prostitutes with age not over 18 years but those who are aged more than 18 years are required to submit a request for being considered eligible for protection and occupational development, so this cannot prevent voluntary recidivism of prostitutes. The third issue is that criminal penalty in case of prostitutes according to Prostitution Prevention, Suppression Act B.E. 2539 may not bring about true achievement of social protection under criminal laws, and there needs to be special measures for prostitutes who are carrier of sexually transmitted diseases or prostitutes who voluntarily repeat offence.

According to the findings, criminal offence and penalty stipulation against prostitutes in Thailand is disproportionate in terms of the severity of the offender and there are no inclusive or special measures for social protection mission under criminal laws. Thus, the researcher recommends that penalty against prostitutes be more severe in case of voluntary prostitutes especially fining to be in line with penalty stipulation under Criminal Code and to be in accordance with principles of comparing cases specified in Criminal Procedure Code Section 37 and 38. Furthermore, there should be special measures such as training and education, occupational promotion, medical check-up for sexually transmitted diseases and registration of prostitution record especially in Prostitution Prevention and Suppression Act B.E. 2539.